

at medens Statsbanerne nu have en Indtægt af 1,178,000 Kr. om Aaret, vil der, hvis disse Forhøjelser blive indførte, fremkomme en Stigning af 100,000 Kr. om Aaret, altsaa en meget lav Stigning, men desuagtet er der i Kommissionen Talsmænd for slet ikke at røre ved disse Takster.

Der staar endnu tilbage for mig at nævne Forslaget under Nr. 1. Det gaar ogsaa i Overensstemmelse med, hvad Kommissionen har ønsket, ud paa, at det lille Gebyr for Indskrivning af Rejsegods skulde bortfalde, altsaa de 10 Øre, som betales for Indskrivning pr. Styk Rejsegods. Det blev indført i 1896 og indbringer ca. 70,000 Kr. om Aaret, saa det er altsaa en Post, som man i visse Maader krymper sig ved at give Afkald paa. Men de fleste af os ere dog af den Mening, at der derved voldes den Rejsende ved Ekspeditionen en Del Forsinkelse og at Arbejdet ved Godsets Udbringelse fra Skranken til Toget er for dyrt betalt ved at bevare denne Post, og derfor have vi foreslaet, og det har Ministeren tiltraadt, at denne Indskrivningsbetaling for Fremtiden skulde falde bort. Jeg ved ikke, hvorfor Ministeren har nedsat vort Forslag fra 25 Kg. til 20 Kg. Vi mente nemlig, at det var rimeligt at nævne en saadan Vægt, hvorunder Rejsegods for en enkelt Person almindelig gaar ind, og det have vi ment var 25 Kg. Jeg kan se, at den højtærede Ministers Forslag er udtaget efter den næstsidste Udgave af vort Forslag. Der stod: „Et Barn kan ligeledes uden Betaling fordre indskrevet og befordret“. Det have vi forandret til: „For et Barn kan der fordres indskrevet“, men det er altsaa en Rettelse, der er gjort i den sidste Udgave af Kommissionens Forslag.

Men foruden disse Ting, som vi altsaa genfinde i Ministerens Forslag, have vi i Kommissionen haft under Overvejelse 2 Punkter ved Takstlovens Forandring, som vi ikke genfinde i Ministerens Forslag. Det ene er dette, at vi have drøftet med hinanden, om der ikke burde ske en Nedsættelse af Betalingen, dels for Maanedskort og dels for Kort mellem bestemte Stationer paa Banen. Jeg forstaar godt, at Ministeren ikke har medtaget dette, thi det er jo ogsaa vor Tanke, at dette skulde ordnes ad administrativ Vej. Der er en Antydning i Ministerens motiverende Bemærkninger om, at han har tænkt paa noget lignende, og jeg nævner det derfor kun, fordi jeg tror, det har Betydning, hvis Kommissionen kommer til at fuldføre

sit Arbejde, at man havde set, hvilke Kommissionens Tanker vare i den Retning, som altsaa vilde være en naturlig Vejledning for Administrationen ved en senere Ordning af Sagen. Det andet Punkt, der er udeladt af Ministerens Forslag, havde vi uenigtelig tænkt os ordnet ad Lovgivningens Vej, nemlig Bestemmelsen om, hvem der i Fremtiden skulde have fri Befordring paa Statsbanerne. Dette Spørgsmaal skal jeg ikke her komme ind paa; det er et besværligt og vidtløftigt Spørgsmaal. Den højtærede Minister har ikke medtaget det, og det kan være meget tvivlsomt, hvorledes det skal ordnes. Jeg kan kun sige dette, at naar Kommissionens Betænkning en Gang kommer til at foreligge, vil man der finde et udførligt Billede af, hvad der nu er indrømmet af fri Befordring og det har forekommet de fleste af Kommissionen, at det var anvendt i for stor Udstrækning og noget vilkaarligt. Jeg tror, at alle ville være tjente med, hvis det kunne lykkes ad Lovgivningens Vej at skrive Regler herfor, thi det er en Ting, som det er ganske overordentlig vanskeligt at staa i Spidsen for og ordne paa rette Maade. Hvorledes det skal ordnes, skal jeg ikke her komme nærmere ind paa. Jeg gør kun opmærksom paa, at vi havde ønsket at medtage det i vort Arbejde, men at det er udeladt i Ministerens Forslag.

Dette er de Forhold, vi have talt med hinanden om i Kommissionen i lange Tider og gentagne Gange. Og vi have ikke kunnet blive staaende derved, thi vi have maattet knytte hele denne Sag til vore øvrige Overvejelser. Vi kom ind paa denne Sag paa den Maade, at da vi begyndte at drøfte med hinanden det, som var vor første Opgave, Statsbanernes hele Organisation, Statsbanernes budgetmæssige Stilling, Statsbanernes Forhold til Statskassen, kom vi til at sige til hinanden, at om dette kunde vi ikke tale med hinanden, uden at vi tillige kom til at tale om den vigtige Post, Indtægterne ad Takstvejen, og derfor skrev vi til Ministeren, om vi vare berettigede til at tage denne Sag med under vor Drøftelse. Vi fik da i Februar 1899 fra den daværende Indenrigsminister det Svar, at han fandt det rigtigst, at ogsaa Takstlovens Behandling inddroges under Kommissionens Arbejde, og ligesom altsaa denne Takstlovens Behandling er fornøden for Kommissionen, naar vi skulle behandle de andre Anliggender, som ere os betroede, saaledes har det ogsaa efter vor Mening været fornødent for at tage Bestemmelse i